

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

12 ינואר 2010

ת"א 1085-05 גנני ואח' נ' אשל ואח'

בפני כב' השופטת רות רונן
 תובעים
 1. אליעזר גנני
 2. א.צ.ר. עבודות קבלניות בע"מ

נגד

נתבעים
 1. יורם אשל
 2. אל-גו-תים בע"מ

ספרות:

נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי (1991)

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת פטנטים, סימני אמצאה וסימני מסחר](#)

[פקודת הפטנטים והמדגמים: סע' 37](#)

[חוק ההתיישנות, תשי"ח-1958: סע' 7, 8](#)

9

1

(

ספרות:

[נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי \(1991\)](#)

ספרות:

[נינה זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי \(1991\)](#)

מיני-רציו :

* ההלכה הפסוקה קבעה כי כדי לקבוע האם הופר מידגם, על ביהמ"ש לבחון האם המוצר המפר הוא "חיקוי העלול להטעות", כאשר המבחן הקובע לענין זה הוא "מבחן העין של הצרכן". בענייננו, דין התביעה שעניינה בהפרת מידגם למחסומי דרך – להידחות – שכן התובע לא הוכיח את עילת התביעה שלו.

* מדגמים – הפרה – הוכחתה

* בתי-משפט – מעשה-בית-דין – תחולתו

בכתב התביעה טענו התובעים, לבעלות במידגם שמספרו 22231 למחסומי דרך ("מחסום דוקרנים"). לטענתם, הנתבעים הפרו את המידגם, כאשר הם ייצרו ושיווקו מחסומי דרך דומים לשל התובע, באופן שעלול להטעות את קהל הצרכנים.

ביהמ"ש המחוזי דחה את התביעה מהטעמים הבאים :

ההלכה הפסוקה קבעה כי כדי לקבוע האם הופר מידגם, בהתאם לס' 37 [לפקודת הפטנטים](#), על ביהמ"ש לבחון האם המוצר המפר הוא "חיקוי העלול להטעות", כאשר המבחן הקובע לענין זה הוא "מבחן העין של הצרכן".

בענייננו, דין התביעה להידחות – התובע לא הוכיח את עילת התביעה שלו; הוא לא צירף ראיות להוכחת ההפרה; בפסק הדין הקודם של כב' השופט גרסטל אין מעשה בית דין שיש בו כדי לסייע לתובע בתביעה דנן. שכן, ככול שהדבר נוגע למחסומים שייצר הנתבע, שאליהם מתייחס פסק הדין הקודם, לא ניתן לקבוע כי יש בהם כדי לבסס עילת תביעה בתביעה הנוכחית – הן משום שנקבע בפסק הדין הקודם כי אין חשש להטעיה, והן משום שעילה כזו – ככול שהיתה קיימת, התיישנה; התובע לא הוכיח אילו מחסומים מייצרים הנתבעים, ומתי ואיפה יוצרו ושיווקו מחסומים אלה. התובע לא התגבר על טענת ההתיישנות, הוא העלה טענות עובדתיות חלופיות בהליכים שונים, ובנוסף – ניתן להסתמך על החלטת רשם הפטנטים והמידגמים, ממנה עולה כי המחסומים שאליהם הפנה התובע בכתב התביעה, אינם מידגמים המפרים את המידגם של התובע. החלטת הרשם מהווה מעשה בית דין, המחייב את הצדדים בכל הנוגע לסוגיות שהוכרעו באותה החלטה וגם אם לא היה מדובר במעשה במעשה בית דין, נימוקי הרשם מקובלים על ביהמ"ש גם לגופם.

פסק דין

ס' 37 לפקודת הפטנטים והמידגמים קובע:

(1) "כל עוד קיימת זכות מידגם באיזה מידגם, אסור לשום אדם –

(א) לייחד לצורכי מכירה את המידגם או כל חיקוי תרמית או חיקוי בולט הימנו לכול חפץ הכלול

בסוג סחורה שרשום בו המידגם, חוץ אם יש לו רישיון או רשות בכתב מאת הבעלים הרשומים,

ואסור לו לעשות כל דבר כדי לאפשר לו לייחד את המידגם כאמור לעיל; או

(ב) לפרסם סחורה או להציעה למכירה אם ידע כי יחדו לאותה סחורה מידגם או כל חיקוי הימנו, אם חיקוי מתוך רמאות ואם חיקוי בולט שלא בהסכמת בעליו הרשום".

ההלכה הפסוקה קבעה כי כדי לקבוע האם הופר מידגם, על בית המשפט לבחון האם המוצר המפר הוא "חיקוי העלול להטעות", כאשר המבחן הקובע לענין זה הוא "מבחן העין של הצרכן" (ר' **ת.א. (ת"א)** **758/85 חברת המסלול תעשיות בע"מ ואח' נ. חברת אקרשטיין ואח'** פ"מ תשמ"ה (2) 213).

בכתב התביעה טענו התובעים (שיוצגו שניהם על ידי התובע, ויכוננו להלן "התובע"), לבעלות במידגם שמספרו 22231 למחסומי דרך ("מחסום דוקרנים"). המידגם נרשם על שם התובע ביום 1.2.04. לטענתו של התובע, הנתבעים הפרו את המידגם, כאשר הם ייצרו ושיווקו מחסומי דרך דומים לשלו. מחסומי הנתבעים מיוצרים – כך טען התובע – באותה דרך ייצור של המחסומים נושא המידגם של התובע, יש להם אותם ממדים ואותה צורה, והם עשויים מאותם חומרים, באופן שעלול להטעות את קהל הצרכנים.

גם על שמו של הנתבע 1 (להלן: "**מר אשל**") היה רשום בעבר מידגם למחסומי דרכים, שמספרו 16799. אולם, מכוח החלטה של רשם הפטנטים והמידגמים מיום 18.9.1996, רישומו של מידגם זה בוטל, מאחר שלא הוגשה בקשה לחידוש תוקפו.

הנתבעים כפרו בטענות התובע. הם העלו גם מספר טענות סף כנגד התביעה, ובין היתר הם טענו כי התביעה התיישנה, וכי קיים "מעשה בית דין" בין הצדדים. כן הם טענו כי המחסומים שהם מייצרים אינם מפרים את המידגם, כי הם אינם דומים למידגם של התובע, וכי המחסומים שצולמו כנספח לכתב התביעה (ולא צורפו לתצהיר עדותו הראשית של התובע), כלל אינם מחסומים מתוצרת הנתבעת.

עוד נטען כי התובע עצמו טען בהליכים אחרים כי לא יכול להיות בלבול בין המחסומים שהוא מייצר לבין אלה המיוצרים על ידי הנתבעת, והוא מושתק לכן מלטעון היום טענה אחרת.

חומר הראיות מטעם התובע

לתמיכה בתביעתו, צירף התובע תצהיר מטעמו. בנוסף, הוא הזמין כעד מטעמו את הנתבע 1, לאחר שנתבע זה לא הגיש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעים.

התובע לא צירף לתצהירו את תעודת רישום המידגם שלו, והוא אף לא צירף ראייה באשר לצורת המחסומים המיוצרים על פי המידגם שלו. לכאורה – די היה בכך כדי להביא לדחיית התביעה.

אולם, לו זה היה המחזל היחיד של התובע, ניתן היה להתגבר עליו, שכן התובע הפנה לתעודת רישום המידגם בתצהיר שתמך לבקשתו לצו מניעה זמני, ולמעשה אין מחלוקת כי לתובע יש מידגם למחסומי דרכים. יחד עם זאת, יש להעיר בהקשר זה, כי ב"כ הנתבעים טען בסיכומיו, כי רק בשיבת ההוכחות הציג התובע לבית המשפט את תעודת הרישום האמיתית של המידגם (שסומנה ת/7). לטענתו של ב"כ הנתבעים, ניתן לראות מתעודה זו כי אין דמיון בין המידגמים המצולמים שצורפו לכתב התביעה, לבין המידגם הרישום של התובע. לענין הדמיון בין המוצרים נתייחס בהמשך.

במסגרת העדויות מטעמו, לא הוכיח התובע בכול ראייה שהיא מהם המחסומים אותם מייצרים הנתבעים, מתי מחסומים כאלה יוצרו על ידי הנתבעים, והאם ומתי הם שווקו. אכן, לכתב התביעה ואף לבקשה למתן צו מניעה זמני אותה הגיש התובע, הוא צירף תמונות של מחסומי דרכים – שהוא טען שמיוצרים על ידי הנתבעים. אולם, הנתבעים כפרו בטענה כי המחסומים המצולמים יוצרו על ידיהם. ביחס לאחד המחסומים נטען במפורש כי זהו מחסום בצבע שחור, והנתבעת לא ייצרה מעולם מחסומים שחורים.

גם ביחס למחסומים האחרים, הנתבעים כפרו בטענה כי הם יוצרו על ידיהם. הם טענו, וטענה זו לא נסתרה על ידי התובע, כי קיימות חברות נוספות המייצרות מחסומים. התובע לא הוכיח בכול דרך שהיא כי המחסומים שתצלומיהם צורפו לכתב התביעה הם מחסומים שיוצרו על ידי הנתבעים דווקא. בלא הוכחה כי הנתבעים או מי מהם ייצרו את אחד המחסומים שהם מפרים לטענת התובע, התובע אינו יכול להרים את הנטל המוטל עליו, ולהוכיח כי הנתבעים הפרו את המידגם שלו.

טענת ההתיישנות

התובע אף לא טען ולא הוכיח מתי צולמו המחסומים שצילומיהם צורפו לכתב התביעה. הנתבעים טענו כי התביעה התיישנה. בסיכומיו הזכיר התובע את [ס' 7](#) ו-[8](#) לחוק ההתיישנות. אולם התובע לא טען בשלבים קודמים ולא הוכיח, כי יש להאריך את תקופת ההתיישנות מכוח סעיפים אלה. מאחר שהנתבעים טענו להתיישנות – היה על התובע לתת גירסה ברורה ביחס למועד בו בוצעה ההפרה, על פי טענתו. באין כל גירסה כזו, לא ניתן לשלול את טענת ההתיישנות שהועלתה על ידי הנתבעים.

פסק הדין של כב' השופטת גרסטל ומשמעותו

כאמור, בין הצדדים התנהלו בעבר מספר הליכים נוספים. כך, בין היתר התנהל בפני כב' השופטת גרסטל דיון בתביעה שהוגשה על ידי הנתבעים נגד התובע (ת. א. 210/94 בבית המשפט המחוזי בתל אביב). בתביעה זו טען מר אשל כנגד התובע כי התובע הפר את המידגם שלו.

התובע הפנה לפסק הדין שניתן בתביעה זו, ביום 23.12.97 (להלן: "**פסק הדין הקודם**"). בפסק הדין הקודם התייחס בית המשפט לשאלה האם הוכיח התובע (הוא מר אשל, הנתבע בתביעה דנן) את טענותיו

לפיהן הוא – מר אשל - היה הראשון שייצר את המחסומים על פי בקשת נתיבי איילון. בית המשפט קבע בפסק הדין הקודם כי:

"לאחר בחינת כל העדויות והראיות בענין זה אני קובעת כי התובע לא הצליח להרים את נטל ההוכחה המוטל עליו, על מנת לשכנע את בית המשפט בענין זה".

עוד נקבע כי התובע, אשר עבד כמתקין מחסומים של הנתבע "לקח מהידע הרב של הנתבע, עשה שינויים כלשהם, והציע פיתרון המבוסס על הרעיון של הנתבע". בית המשפט ציין כי "אין מחלוקת שמחסום התובעים ומחסום הנתבעים דומים, אלא שמשקבעתי כי לא הוכח לי שהמחסום של התובעים היה הראשון בין הדומים, נשמטה הקרקע תחת טענת התובעים להפרת המידגם".

באשר לעוולה של גניבת עין, בהן בית המשפט במסגרת פסק הדין הקודם, בין היתר את יסוד ה"חשש להטעיה", וקבע כי הוא מקבל את עמדת הנתבע (הוא התובע בתביעה דנן), לפיה קהל הלקוחות "מורכב הן מלקוחות מקצועיים והן מבלתי מקצועיים, וכי לא הוכח שהלקוחות הבלתי מקצועיים עלולים לטעות ולרכוש מחסומים אחרים תחת מחסומי התובעים. לא הוכח גם... כי אירעו מקרי הטעיה בפועל".

יש לבחון האם פסק דין זה מהווה מעשה בית דין בין הצדדים, ואם כן, באילו שאלות. מדובר במעשה בית דין מסוג של "השתק פלוגתא", שעשוי לחול בין מר אשל לבין התובע, שהיו צדדים להליך הקודם בפני כב' השופט גרסטל.

כידוע, כדי לבחון אם מימצא מסוים מהווה השתק פלוגתא – יש לבחון מספר תנאים. בפסה"ד המנחה בענין זה, **ע"א 246/66 קלוזנר נ. שמעוני (פ"ד כ"ב) (2) 561**, התייחס בית המשפט העליון לשתי הצורות של הכלל של "מעשה בית דין" – השתק עילה והשתק פלוגתא. ביחס להשתק פלוגתא נקבע כי:

"הכלל העיקרי האחר הוא: אם במשפט הראשון הועמדה במחלוקת שאלה עובדתית מסויימת, שהיתה חיונית לתוצאה הסופית, והיא הוכרעה שם, בפירוש או מכללא, כי אז יהיו אותם בעלי הדין וחליפיהם מושתקים מלהתדיין לגביה מחדש במשפט השני, חרף אי-הזרות בין העילות של שתי התביעות. העיקר הזה ידוע בשם הכלל של EADEM QUAESTIO ויש המכנים אותו בשם 'השתק עקיף' (COLLATERAL ESTOPPEL) או 'השתק הפלוגתה' (ISSUE ESTOPPEL)" (ר' גם **זלצמן, מעשה בית דין בהליך אזרחי, 1991, עמ' 141, שם מפורטים התנאים להשתק פלוגתא).**

לכן, כדי לבחון האם חל השתק פלוגתא, יש לבחון בין היתר ביחס לשאלות שנבחנות בתביעה דנן, האם אותה שאלה הועמדה למחלוקת בתביעה קודמת, האם היא היתה חיונית לתוצאה הסופית באותו ענין, והאם היא הוכרעה שם – במפורש או מכללא.

בענייננו, אין בפסה"ד הקודם הכרעה בשאלה מי מבין הצדדים החל ראשון לייצר מחסומים. כל שנקבע בפסק הדין בהקשר זה הוא, כי לא הוכח שהמחסום של מר אשל היה הראשון. באותה תביעה היה מר אשל התובע, ונקבע כי הוא לא עמד בנטל שהוטל עליו באותו ענין, ולא הוכיח כי הוא היה הראשון בייצור המחסומים. אין בפסק הדין הקודם התייחסות לשאלה האם המחסום של התובע (שהיה הנתבע באותו ענין) היה המחסום הראשון שיוצר, ולא נקבע כל מימצא כזה.

לאור מסקנתו של בית המשפט בפסק הדין הקודם כי התובע שם – הוא מר אשל, לא עמד בנטל להוכיח כי המחסומים שהוא ייצר היו הראשונים, לא נדרש בית המשפט באותו ענין למעשה לבחון את שאלת הדמיון בין שני סוגי המחסומים, והאם מדובר בדמיון שדי בו כדי להביא לקביעה כי המחסום המיוצר על ידי התובע דנן מפר את המידגם של מר אשל.

בית המשפט קבע שם אמנם כי מדובר במחסומים דומים, אם כי הוא גם קבע מר אשל ערך שינויים במחסום שלו. בית המשפט בפסק הדין הקודם לא בחן כאמור את היקף השינויים ואת משמעותם על הדמיון בין המחסומים, לענין השאלה האפשרית של הפרת מידגם.

זאת ועוד, בפסק הדין הקודם התייחס בית המשפט לשאלה האם המחסומים דומים דיים כדי שניתן יהיה לקבוע כי יש בהם כדי להטעות את הצרכן הסביר. בית המשפט לא קיבל את טענת מר אשל (התובע שם), לפיה קיים חשש כזה (ר' עמ' 18 לפסק הדין, שורות 3-4). כב' השופטת גרסטל שם כאמור כי לא הוכח לה כי הלקוחות (אפילו הלקוחות הבלתי מקצועיים), עלולים לטעות, ולא הוכח גם כי אירעו מקרי הטעייה בפועל.

קביעה זו מהווה מעשה בית דין בין הצדדים, והיא מונעת קביעה אחרת, לפיה קיים חשש להטעייה בין המחסומים שיוצרו על ידי התובע לבין אלה המיוצרים על ידי הנתבעים, ככול שמדובר במחסומים נושא פסק הדין הקודם.

עוד יש לציין כי פסק הדין הקודם ניתן – כפי שצוין לעיל, ביום 23.12.97. התביעה דנן הוגשה בתחילת שנת 2005, כלומר יותר מ-7 שנים לאחר שניתן פסק הדין הקודם. לכן, ככול שהדבר נוגע למחסומים שייצר מר אשל, שאליהם מתייחס פסק הדין הקודם, לא ניתן לקבוע כי יש בהם כדי לבסס עילת תביעה בתביעה הנוכחית – הן משום שנקבע בפסק הדין הקודם כי אין חשש להטעייה, והן משום שעילה כזו – ככול שהיתה קיימת, התיישנה. איך נראו המחסומים שיוצרו על ידי הנתבעים לאחר פסק הדין הקודם? על כך – כפי שהובהר לעיל, אין טענות ואין ראיות.

יוער בהקשר זה כי במסגרת ההליך נושא פסק הדין הקודם – טענו שני הצדדים טענות הפוכות לאלה שאותן הם טוענים בהליך דנן. יחד עם זאת, מאחר שהתובע הוא שיזם את ההליך הנוכחי, יש לקבוע כי הוא מושתק מלהעלות טענות העומדות בסתירה לגרסתו העובדתית בפסק הדין הקודם. אם התובע מושתק מלהעלות את טענותיו, ויש בכך כדי להביא לדחיית תביעתו, אין מקום לפנות ולבחון את טענות הנתבעים (שאולי בנסיבות אחרות היה נקבע כי אף הם מושתקים מלהעלותן).

ואכן, אני סבורה כי יש מקום לקבוע כי התובע מושתק מלהעלות טענות העומדות בסתירה לטענותיו בהליך נושא פסה"ד הקודם. התובע טען בהליך הקודם כי לא יתכן כל בלבול בין המחסומים אותם הוא מייצר, לבין אלה שיוצרו באותה עת על ידי הנתבעים (ר' תצהירו נספח ג' לתצהיר עדותו הראשית של מר חבר). לכן, התובע מושתק מלטעון היום טענה אחרת, לפיה קיים חשש לבלבול כזה.

החלטת רשם המדגמים

החלטה רלוונטית נוספת לדיון היא החלטתו של רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר, שקבע ביום 10.3.04 כי המחסומים בעלי מדרך אחד אינם דומים ואינם מפרים את המידגם של התובע. בהחלטה קבע כב' הרשם כי "בהשוואה כוללת ב'מבחן העין' של צילומי המדגם מספר 16799 לעומת צילומי המדגם מספר 22231, לא נגלה לפני דמיון עיצובי. המדגם מספר 16799 שונה בצורה ניכרת במראה שלו מהמדגם מספר 22231".

החלטה זו מהווה, לטענת הנתבעים, מעשה בית דין בין הצדדים, ולכן הם מבקשים כי בית המשפט יקבע כי המחסומים שתצלומיהם צורפו לכתב התביעה – אינם מחסומים מפרים, משום שהם בעלי מדרך אחד.

התובע לא השיב לטענה בדבר היותה של החלטה הרשם "מעשה בית דין", ולא העלה כל טענה מול טענות הנתבעים בהקשר זה.

החלטת הרשם אכן מהווה מעשה בית דין, המחייב את הצדדים בכל הנוגע לסוגיות שהוכרעו באותה החלטה (ר' [ת.א. \(ת"א\) 2853/84 המ' Monsanto company 11727/84 נ. חברת תעשיות ומעבדות גשורי בע"מ ואח'](#) (פס"מ תשמ"ו(1) 441, וכן [ת.א. \(ת"א\) S.p.A Gianni Versace 2960/00 נ' ורסצ'ה 83 בע"מ ואח'](#), [פורסם בבנו] בפסקה 20 לפסק הדין).

יוער כי אף אם החלטה זו לא היתה מהווה מעשה בית דין, מקובל עלי עם כל הכבוד האמור בה גם לגופו. כב' הרשם מסביר בהחלטתו מדוע לא קיים דמיון בין המחסומים. הוא מציין בין היתר כי קווי המיתאר של שני המוצרים הם שונים. עוד הוא מציין כי המידגם של התובע הוא -

"מחסום שבו הפלטה יושבת על הכביש שבה נמצאים הדוקרנים משופעת משני צדדיה. בחתך צד שני השיפועים הללו (להלן: 'המדרכים'), יוצרים צורת משולש שווה שוקיים. בחלקו העליון של אחד משני המדרכים בצמוד לדוקרנים, ישנה שורת פתחים מקבילים בעלי צורה מלבנית, שבה נקלטים הדוקרנים בעת מעבר מכונית בכיוון הנסיעה המותר. בנוסף, פני המדרכים 'מצולקים' על ידי מערכת קווי בליטות אלכסוניות מקבילות וקצרות, כאשר כל שורת קווי בליטות נוטה בזווית 90 מעלות לעומת הצורה הצמודה לה".

לאחר מכן עובר כב' הרשם לתאר את המידגם של מר אשל, שמספרו היה 16799. הוא מציין כי מידגם זה הוא:

"בעל מדרך אחד בלבד, והוא קטן ברוחבו בצורה ניכרת לעין ממדגם 22231. המדרך יוצר בקצהו העליון בו בולטות השיניים "מדרגה" חדה כלפי מישור הכביש. בחתך צד אין כל זכר למשולש כל שהוא, וודאי לא למשולש ישר זווית. כמו כן, המדרך במדגם 16799 הוא חלק לחלוטין ללא בליטות וללא כל 'צילוק'. כמו כן אין בו מערכת פתחים לקליטת השיניים, שכן השיניים מתקלפות לכיוון מרחב 'המדרגה' הפתוח".

לאור התיאור המפורט הנ"ל של שני המדגמים, הגיע הרשם למסקנה כי המשתמש הסביר העוסק בתחום המחסומים, היה מגיע למסקנה כי מדובר בשני מחסומים שונים לחלוטין, שאינם דומים זה לזה. עם כל הכבוד, נימוקיו של כב' הרשם מקובלים עלי גם לגופם, ולא רק מכוח הכלל של "מעשה בית דין".

יוער – כפי שצוין כבר לעיל, כי אף שכב' השופט גרסטל ציינה לכאורה בפסק הדין הקודם כי המחסומים דומים זה לזה, הרי במישור החשש להטעיה, אף היא הגיעה למסקנה לפיה חשש כזה לא קיים (ר' עמ' 18 לפסק הדין הקודם, שורות 3-4). לכן, אין למעשה סתירה בין ההחלטה בפסק הדין הקודם לבין החלטתו של כב' הרשם, ביחס לשאלת החשש להטעיה.

התובע הפנה בתצהירו להחלטות רבות אחרות במספר גדול של הליכים שהתנהלו בין הצדדים. מדובר בהחלטות שחלקן הגדול הוא החלטות ביניים, שאין להן ערך כמעשה בית דין (מעשה בית דין יכול להיות קיים רק כאשר מדובר בפסק דין סופי, ולא בהחלטת ביניים – ר' [נ' זלצמן מעשה-בית-דין בהלנד אזרחי](#) (הוצאת רמות – תשנ"א) 245). החלטות אלה אינן משליכות על הדיון בתביעה דנו, ולכן אין מקום להתייחס אליהן. החלטות ופסקי דין אחרים אליהם הפנה התובע, ניתנו בהליכים שאינם רלוונטים לענייננו (כגון החלטות של בית המשפט השלום שדחה תביעות של התובע ביחס להשבת המחסומים והנוק שנגרם לו כתוצאה מכך שהם לא הושבו לידין).

סיכום

רות רוני 54678313

לכן, לאור כל הנימוקים שלעיל, אני סבורה כי דין התביעה להידחות – התובע לא הוכיח את עילת התביעה שלו; הוא לא צירף ראיות להוכחת ההפרה; בפסק הדין הקודם של כב' השופטת גרסטל אין מעשה בית דין שיש בו כדי לסייע לתובע בתביעה דנן; התובע לא הוכיח אילו מחסומים מייצרים הנתבעים, ומתי ואיפה יוצרו ושווקו מחסומים אלה. התובע לא התגבר על טענת ההתיישנות, הוא העלה טענות עובדתיות חלופיות בהליכים שונים, ובנוסף - ניתן להסתמך על החלטת רשם הפטנטים והמידגמים, ממנה עולה כי המחסומים שאליהם הפנה התובע בכתב התביעה, אינם מידגמים המפרים את המידגם של התובע.

באשר להוצאות – התובע הוא אדם בן 85 בערך. הוא לא היה מיוצג במהלך התביעה. כפי שניתן להיווכח מהאמור בפסק דין זה, התובע לא דייק בטענותיו. בחקירות הנגדיות אותן הוא ניהל, נשאלו שאלות שרובן הגדול לא היה רלוונטי. ניהול ההליך חייב כמובן את הנתבעים להוציא הוצאות לא מבוטלות. אכן, התובע – כמי שאיננו משפטן, לא ידע ואולי לא יכול היה לדעת איך לנהל את ענייניו. יחד עם זאת, מאחר שניהול העניינים הזה גרם לנתבעים להוצאות, אני סבורה כי יש מקום להשית הוצאות אלה על התובע.

לכן, אני מחייבת את התובע לשאת בהוצאות הנתבעים בסך 30,000 ₪ + מע"מ. ההוצאות ישולמו מהערבות שהופקדה על ידי התובע במסגרת הבקשה לערובה להוצאות. יתרת הסכום תושב לידי התובע. ניתן היום, כ"ו טבת תש"ע, 12 ינואר 2010, בהעדר הצדדים.